

Ryssland och Georgien konflikten

En utvärderande fallstudie av den demokratiska freden

Abstract

In august 2008 an armed conflict between Russia and Georgia broke out, also called the Five-day War. This conflict was a result of unsolved problems with the breakout regions of Georgia: South Ossetia and Abkhazia. It is still an ongoing conflict. This case shows signs of a breach against the democratic peace proposition, which is one of the classic theories within International Relations. It is built upon that democracies do not start, or rarely, war with each other.

The armed conflict between Russia and Georgia is approached as a critical case, as it is a theory testing study. It is analyzed on the basis of the democratic peace proposition, to be more specific the minimum requirements imposed for a breach to be present. It is different parts, especially regime type, and not the entire conflict, that are analyzed.

A clear conclusion is drawn that a breach against the democratic peace proposition is not present in this case.

Nyckelord: Demokratisk fred, demokrati, självständig stat, interstatligt krig, Ryssland, Georgien

Antal ord: 10,963

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Frågeställning och Syfte.....	1
2	Teori	3
2.1	Diskussionen om de teoretiska understöden	3
2.2	Problematiken med begreppet demokrati.....	5
2.3	Operationalisering	6
2.3.1	Demokrati.....	6
2.3.2	Självständig stat.....	7
2.3.3	Internationellt eller interstatligt krig	8
2.4	Analysschema.....	8
2.5	Allmän kritik	9
3	Metod	11
3.1	Beskrivande	11
3.2	Fallstudiedesignen	11
3.2.1	Material	12
3.3	Validitet och reliabilitet.....	13
4	Beskrivning	15
4.1	Sydossetien.....	15
4.2	Abchazien.....	16
4.3	Ryssland fortsatte vidare	17
5	Analys	18
5.1	Ryssland	18
5.1.1	Demokrati.....	18
5.1.2	Självständig stat.....	21
5.2	Georgien	22
5.2.1	Demokrati.....	22
5.2.2	Självständig stat.....	25
5.3	Den väpnade konflikten	25
5.3.1	Internationellt eller interstatligt krig	26

6	Slutsatser.....	28
7	Referenser.....	29

1 Inledning

I samband med teorikursen *International Relations Theory in Time and Space* läste jag om Immanuel Kant som är en välkänd politisk filosof. Kant blev introducerad av statsvetaren Michael W. Doyle, 1983, till den dåvarande debatten om den liberala *staten* och fred som bäst lämpad att förklara varför liberala stater har en tendens att bevara freden mellan varandra men inte i relation till icke-liberala stater. Kant har haft en stor inflytande i debatten om relationen mellan *demokrati* och fred (MacMillan, 2006, s. 53). Samtidigt såg jag dokumentärserien *Putin, Russia & The West* (2012) på TV. Det tredje avsnittet *War* handlade dels om den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008. När uppsatskursen tog vid ville jag därför ta reda om hur denna väpnade konflikt mellan Ryssland och Georgien förhåller sig till teorin om *demokratisk fred*.

Att studera den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien som fall är intressant för vilken statsvetare som hels av en klar anledning: det är ett fall som kan bryta mot teorin om demokratisk fred, vilket är en av de klassiska inom området av *Internationella Relationer*. Detta av två anledningar: båda anser sig vara demokratier; och dessa två har haft en väpnad konflikt med varandra. Detta går emot teorin om demokratisk fred.

En allmängiltig teoretisk ram eller hypotes om den demokratiska freden är fortfarande i dess utvecklingsskede, vilket sträcker sig tillbaka till nära tre århundraden. Det finns andra filosofiska rötter än bara Kant. Det går att hänvisa t.ex. till Georg William Hegel som anses ha varit en av 1800-talets mest framstående filosofer (Ray, 1998, s. 4-6). Upptäckter gjordes under den andra hälften av 1900-talet vilka rapporterades i ett flertal artiklar och kvantitativa undersökningar: att demokratiska länder har färre konfliktfulla relationer än icke-demokratiska länder; och att demokratiska stater har något mindre konfliktdrabbad utrikespolicy än icke-demokratiska stater (Ray, 1998, s. 11). De filosofiska tankegångarna och de upptäckterna som rapporterades i artiklar och kvantitativa undersökningar har tillsammans gett upphov till teorier och hypoteser om demokratisk fred. Det är i detta närvarande stund som dessa teorier och hypoteser utvecklas vidare.

1.1 Frågeställning och Syfte

Jag har valt en empirisk frågeställning eftersom avsikten är att beskriva och utvärdera fallet, vilket är den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008. En ärfråga blir därför lämpligare att ställa än en varför- eller

börfråga.

Frågeställning som behöver besvaras är följande:

- Bryter den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 mot den demokratiska freden?

Syftet med denna uppsats är att ge förståelse för om den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien är ett brott mot hypotesen om den demokratiska freden, eller inte. När sådana fall dyker upp måste de behandlas. Hypoteserna om demokratisk fred är formulerade som allmängiltiga. Dessa hypoteser måste kontrolleras ständigt på de fall som kan i sig strida mot dem. Därför behandlas konflikten som en *kritisk fall*.

Jag har valt att använda mig av statvetaren James Lee Ray som den centrala teoretikern för denna uppsats. Ray listar de fall som en skulle kunna uppfatta bryter mot hypotesen om demokratisk fred i sin bok *Democracy and International Conflict*. Dessa fall går Ray igenom med vad som kan anses vara minimum krav som måste uppfyllas för att ett brott mot hypotesen ska föreligga.

Min egen hypotes är att den väpnade konflikt mellan Ryssland och Georgien inte bryter mot den demokratiska freden. Ett *krig* må det ha varit men inte mellan riktiga demokratier. Demokratiska inslag kanske föreligger hos dessa men brister i många avseenden.

2 Teori

Att analysera den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 utifrån James Lee Rays hypotes om demokratisk fred är besvärligt. Det är bara en enskild del av konflikten som behöver analyseras. De andra delar som behöver analyseras berör inte själva konflikten. Vid teoriprövning är detta ett vanligt fenomen.

Den hypotetiska utgångspunkten om demokratisk fred är hämtad från boken *Democracy and International Conflict* skriven av James Lee Ray. I början av boken får läsaren bland annat en övergripande bild av de filosofiska rötterna, tidigare forskning, de teoretiska understöden och diskussion, och den hypotes som Ray har tagit till sig.

Jag för med diskussionen om det teoretiska understödet av den demokratiska freden till denna uppsats på grund av att jag anser det är viktigt för läsaren att inte bara vara införstådd på Rays egen hypotes utan även på teori, på så sätt få en klar uppfattning om helheten. Diskussionen om de teoretiska understöden skiljer sig mest åt i de strukturella och de kulturella förklaringarna (Ray, 1998, s. 30). Jag ska hålla mig kort till denna presentation eftersom detta inte är avsedd att vara en teoretisk uppsats. Jag diskuterar sen det problematik som demokrati begreppet medför och argumenterar för vilket som är det allra mest lämpliga att använda för denna studie.

I boken listar Ray de fall som en kan uppfatta bryter mot hans hypotes om demokratisk fred, från Aten mot Syracuse som utspelade sig 415-413 f.kr till konflikterna i den post-kommunistiska världen (Ray, 1998, s. 86-87). Ray går igenom dessa fall med hur han har valt att operationalisera dessa tre begrepp: demokrati; självständig stat; och internationellt eller interstatligt krig. Det utgås från dessa operationaliseringar i analysen för att avgöra om den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien är ett brott mot Rays hypotes. Dessa har anpassats till denna undersökning. Det som följer efteråt är ett analyschema som har konstruerats för själva analysen.

Sammanfattningsvis är uppläggning följande: Diskussionen om de teoretiska understöden av den demokratiska freden; Problematiken med begreppet demokrati; Operationaliseringen; Analyschema; och Allmän kritik.

2.1 Diskussionen om de teoretiska understöden

Rays hypotes om demokratisk fred bygger på idén att ”demokratier aldrig (eller bara sällan) kämpar krig mot varandra” (Ray 1998, s. 93). James Lee Rays hypotes är väldigt enkel och kan inte utryckas bättre än såhär. Detta har

underbyggts av ett flertal kvantitativa studier utförda av t.ex. sociologen Dean Babst (Ray, 1998, s. 11-12), och utvärderingar av dessa studier har gjorts av kvantitativa forskare som t.ex. Michael Sullivan (Ray, 1998, s. 11). Däremot har inte dessa studier bidragit särskilt mycket till den teoretiska dimensionen.

Mycket av diskussionen om det teoretiska stödet har varit fokuserad på skillnaderna mellan de strukturella och de kulturella förklaringarna. Låt oss gå igenom några av dessa teoretiska understöd.

Statsvetarna Bruce Bueno de Mesquita och David Lalman lyfter fram tre förklaringar till orsakerna bakom den demokratiska freden. De två första av förklaringarna anses vara kulturella sådana: demokratiska länder är "likasinnade" om ekonomiska och politiska policy; och att demokratisk politisk kultur gör krig mellan demokratiska stater mindre sannolika. Den tredje förklaringen anses vara en strukturell förklaring sådan: att politiska begränsningar på ledare i demokratier gör det svårare för dem att föra in våld i sitt utrikes policy (Ray, 1998, s. 30).

Statsvetarna T. Clifton Morgan och Valerie Schwebach hävdar istället: att tvister mellan stater inte eskalerar till krig på grund av att ledare förväntar sig, på en basis av gemensam kultur, kunna lösa sina meningsskillnader; och att större beslutsbegränsningar på statliga ledare skapar en lägre sannolikhet att en tvist som involverar staten eskalerar till krig (Ray, 1998, s. 30).

Det är sådana här teoretiska understöd som framförs om den demokratiska freden utan att enhetlig kunna enas om vilket som gör sig allra mest gällande.

James Lee Rays egen slutsats är att både de strukturella och kulturella versionerna av de teoretiska understöden om demokratisk fred på sina sätt visar på att demokratier generellt, och i relation till varandra, borde vara mindre benägna att gå i krig (Ray, 1998, s. 33). Distinktionen mellan dessa förklaringar verkar inte vara signifikant, och beläggen verkar inte heller peka på att den ena är överlägsen till den andra. Morgan och Schwebach drar själva även slutsatsen om att kultur och struktur går samman (Ray, 1998, s. 37).

De strukturella och kulturella förklaringarna undgår inte kritik, vilket riktas allra mest på den logik som dessa är uppbyggda på. En av de som riktar sådan kritik är statsvetaren Sebastien Rosato. Vad som Rosato framhåller är att när det gäller den institutionella logiken, vilket är att ansvar ställs på de demokratiska ledarna, påverkar det inte dem på något märkvärdigt sätt. Det finns sällan begränsningar för policy skaparnas beslut om krig, för demokratier dröjer det inte länge att mobilisera sig eller är oförmögna att anfälla på överraskning, och öppen politisk konkurrens fastställer inte statens sätt att lösa problem under en kris (Rosato, 2003, s. 593). När det kommer till den normativa logiken framhåller Rosato att demokratier inte för, till den internationella kontexten, sina inre normer om konfliktlösning, eller visar några tecken på tillit och respekt till varandra när deras intressen kraschar (Rosato, 2003, s. 588).

Det går att påstå om att teorin om den demokratiska freden fortfarande är ofullständigt behandlad. Statsvetaren Azar Gat understryker att teoretiker om den demokratiska freden har förbisett den avgörande utvecklingen som underbygger denna fred. Denna förbisatta utveckling som skedde under 1800-talet och 1900-talet är den industriell teknologiska revolutionen. Gat menar att demokratier är svåra att införliva och bevara om ekonomisk och social modernisering är

frånvarande. Demokrati leder inte nödvändigtvis till en demokratisk fred utan att föregående utvecklingar har ägt rum (Gat, 2005, s. 73). Demokratisk fred har inte funnits innan bland demokratier på grund av att de var förmoderna, opåverkade av den moderna övergången (Gat, 2005, s. 97-98).

De teoretiska understöden, kritiken och diskussionen sträcker sig långt vilket möjliggör för ett stort urval av utgångspunkter att analysera olika fall på. Men för att ett fall ska förklaras utifrån något av de teoretiska understöden måste det göras en klar bedömning om vad det är för fall. Det måste antingen vara: ett fall vars konflikt bryter mot teorin om demokratisk fred; eller ett fall som talar för teorin om demokratisk fred vars konflikt har lösts genom en rad förhandlingar. Men innan detta steg tas måste det göras är en annan bedömning, vilket är om fallet kvalificerar att förklaras utifrån teorin om demokratisk fred. Det är just detta som Ray gör och därför anser jag att han är lämplig att använda mig av för utvärderingen av konflikten mellan Ryssland och Georgien.

2.2 Problematiken med begreppet demokrati

Som det har tagits upp tidigare medför begreppet demokrati problematik. James Lee Ray tar sig an denna problematik. Ray erkänner själv att han söker en tillräcklig restriktiv definition så att inga stater kategoriserad som demokratisk har kämpat emot varandra, men tillräcklig inkluderande så att antalet som kvalificerar både nu och historisk som demokratisk är tillräckliga att frånvaron av krig mellan demokratiska stater är statistisk signifikant. Detta för att göra det empirisk intressant. Ray inser att det underminerar legitimiteten av hans ansträngningar. För att återställa legitimiteten formulerar Ray om sitt argument. Ray menar att det är en strategiskt steg för att försäkra en plats för idén i de fortsatta intellektuella kamperna om utrikespolicy och internationell politik (Ray, 1998, s. 89).

Enligt Ray är den bästa definitionen av demokrati, för utvärderingen av validiteten att demokratier aldrig kämpar krig med varandra, ett kontinuerligt koncept av demokrati. De som försöker försvara antagandet om att demokratier aldrig kämpar krig emot varandra, utgår egentligen från olika koncept som mäter demokrati nivån på olika sätt. En stat kan få olika resultat i dessa mätningar. Dessa varierar i avsikt och innehåll. Ett mer begripligt koncept av demokrati som är kontinuerligt gynnar validiteten (Ray, 1998, s. 89).

Joseph A. Schumpeter och Robert Dahl har vardera konstruerat demokrati koncept som är operationaliserbara. Shumpeters minimalistiska koncept av demokrati kan beskrivas relativt enkelt: i en demokratisk stat är alla tillåtna att tävla om andras röster vid val (Rose, 2009, s. 12). Alla medborgare ska en röst och det ska vara röstjämligt (Bernhagen, 2009, s. 26). Dahls koncept av demokrati är följande: alla medborgare ska ha möjlighet att få vara involverade i beslutsfattningar; det ska vara röstjämligt; medborgarna ska ha möjligheten att få vara insatt i relevant policy alternativ och deras sannolika konsekvenser; medborgare måste ha möjligheten att bestämma över vad som ska föras in till den politiska agendan; och all den permanenta bosatta vuxna befolkningen måste få

alla de rättigheter som följer med ett medborgarskap (Bernhagen, 2009, s. 26).

Dessa koncept har olika utgångspunkter men bägge är olämpliga att använda till denna studie. Shumpeters koncept av demokrati sätter ribban så lågt som möjligt, eftersom det är konstruerad utifrån minimum krav. Dahls koncept av demokrati sätter ribban så högt som möjligt, eftersom det är konstruerad utifrån ideal krav. Jag har valt att utgå från det demokrati koncept som Ray konstruerat på grund av att det har en bra balans. Ray ställer låga krav som Shumpeter och för in flera nyanser som Dahl. Detta har resulterat till bildningen av en balanserad demokrati koncept.

2.3 Operationalisering

James Lee Ray framhäver att hans hypotes om demokratisk fred, vilar på definitionen och operationaliseringen av: demokrati; självständig stat; och internationellt eller interstatligt krig. Dessa används för att bedöma om konflikter bryter mot hans hypotes. För att både försvara eller underminera den (Ray, 1998, s. 88). Jag ska använda mig av de operationaliseringarna som Ray har konstruerat på dessa. De två sistnämnda har Ray hämtat ur *Correlates of War* (Ray, 1998, s. 103). Jag har gjort en korrigerig på de två sistnämnda för att bättre passa till denna studie. För att tillägga så är dessa definitioner allmän vedertagna operationaliseringar. Därför behövs det inte göras någon större problematisering eller diskussion, som det tidigare har gjorts på demokrati. Problematismen och diskussionen gjordes inte i detta avsnitt på grund av dess centrala roll.

Dessa operationaliseringar bör betraktas som de krav som måste uppfyllas för att en konflikt ska kunna anses vara ett brott mot Rays hypotes om demokratisk fred. Ray har i sig utgått, i konstruerandet av operationaliseringarna, från att försöka ställa så låga krav som möjligt.

2.3.1 Demokrati

Ray bedömer en stat som demokratisk om ledarna i den verkställande grenen och medlemskapet i den nationella lagstiftande församlingen är bestämda i konkurrenskraftiga, rättvisa val. Valsystem är konkurrenskraftiga och rättvisa så länge åtminstone två politiska partier finns, det tilldelas rösträtt till minst hälften av den vuxna befolkningen och att det har i alla fall skett en fredlig, konstitutionell övergång av makt mellan motstående politiska partier, grupper, fraktioner eller koalitioner (Ray, 1998, s. 102).

Ray motiverar denna operationalisering på följande sätt. Att det ska ha tilldelats rösträtt till minst hälften av den vuxna befolkningen överensstämmer med demokratisk praktik att basera politiska beslut i relation till majoriteten, eller proportionen av befolkningen som är lika med 50 procent plus ett (Ray, 1998, s. 98). En fredlig, konstitutionell övergång av makt mellan motstående politiska partier, anses som en tydlig indikator på demokrati. När en sådan övergång sker

går det att vara säker på att det finns respekt för de demokratiska värderingarna i det politiska systemet (Ray, 1998, s. 101). Detta visar också på att de politiska ledarna är toleranta till sina politiska opponenter (Ray, 1998, s. 100), och att det finns åtminstone två reella, grupper, partier, fraktioner eller koalitioner med inflytelse.

Det finns andra åsikter om vad som är viktiga inslag av demokrati som t.ex. fungerande media. Det är viktigt att komma ihåg om att det rör sig om minimum krav. Om minimum kraven uppfylls visar det på att en fungerande media är medverkade. Det är ungefär såhär som Ray tar sig an denna problematik.

2.3.2 Självständig stat

Ray använder sig av historikern Melvin Small och statsvetaren J. David Singer för sin operationalisering av en självständig stat. Det är i sig två operationaliseringar för innan och efter första världskriget. En sak gäller för bägge: de politiska entiteterna måste ha en befolkning på åtminstone en halv miljon för att kvalificera som stat (Ray, 1998, s. 102).

Innan första världskriget, för att en politisk entitet ska anses som självständig stat måste både Frankrike och England (utsedda legitimerare) ha etablerat diplomatiska uppdrag med den. Efter första världskriget, för att en politisk entitet ska anses som självständig stat måste den vara medlem i Nationernas förbund eller Förenta Nationerna, och ha fått diplomatiska uppdrag from endera två större makter (Ray, 1998, s. 102).

Den sista operationaliseringen verkar något föråldrat, och inte tillämpbar på detta eller andra framtida fall. Det behövs göras en finslipning. Jag anser det som rimligt att utgå ifrån befolkningsgränsen, medlemskap i olika internationella organisationer och diplomatiska förbindelser istället. Detta för att avgöra om en politisk entitet kan anses som en självständig stat.

Värden på de två sistnämnda indikerar på erkännande från det *internationella samhället*. Ett högt värde på medlemskap i internationella organisationer anser jag vara följande: (1) vars medlemskap i internationella organisationer medför en hög ställning; (2) vars medlemskap är inom väsentliga internationella organisationer; och (3) vars medlemskap i internationella organisationer är önskad. Dessa indikerar på erkännande som en del av det internationella samhället på sina sätt. Antalet medlemskap i internationella organisationer faller som irrelevant. Det säger inte särskilt mycket. Ett högt värde på diplomatiska förbindelser anser jag vara de antal ambassader som finns inom ens territoriella område. Detta visar på att andra anser det som viktigt att ha diplomatiska förbindelser med en. Detta indikerar på erkännande som en del av det internationella samhället.

Jag använder mig av det konventionella sättet att beakta internationellt samhälle, utifrån *English School*. Dess främsta kännetecken är institutionalisering av delade intressen och *identiteter* mellan stater. Det går i hand med skapandet och upprätthållandet av delade normer, regler och institutioner (Buzan, 2006, s. 6). Varför jag har att använda mig av internationellt samhälle är på grund av att medlemskap i internationella organisationer som NATO ligger på basis av att det

ges endast inträdde till demokratiska stater, och i FN ges det inträdde till alla självständiga stater. Medlemskap i internationella organisationer är baserade på identitet, som är ett viktigt inslag i det internationella samhället. Medlemskap i internationella organisationer visar därför på erkännande att man är en del av det internationella samhället, vilket består av stater.

2.3.3 Internationellt eller interstatligt krig

Ray tar upp oenigheten som finns om kategoriseringen om konflikt som internationella eller interstatliga krig. Fokuset ligger på de gränserna för våld som konflikter måste korsa för att klassificeras som krig än bara incidenter, kriser, gränssammandrabbningar, och så vidare, för att inte nämna skillnaderna mellan internationella krig och inbördeskrig (Ray, 1998, s. 102).

Enligt Small och Singer är internationella krig mellan olika politiska entiteter, var en behöver inte kvalificera sig som en självständig stat. Interstatliga krig involverar självständiga, *suveräna* stater på bägge sidor av en militär konflikt. En militär konflikt måste involvera tusen dödsfall för att kunna anses som ett krig. Denna gräns etablerades i en konvention som hölls av *Correlates of War project* och har nästan universellt accepterats av dem som är engagerade i kvantitativa studier om internationellt krig. Det har funnit styrka i samband av att mindre incidenter annars skulle räknas med om gränsen sänktes (Ray, 1998, s. 102).

För att det ska vara en militär konflikt anser jag att det åtminstone ska röra sig om åtminstone 10,000 soldater på varje sida. Det visar på allvaret i det hela.

Dödsantalet anser jag ska vara en summering av de militära och civila som avlidit i den militära konflikten. Det finns ingen anledning att lämna de civila offren ute från denna beräkning på grund av att de deltar indirekt i konflikten.

Jag anser att Jean-Jacques Rousseaus koncept av suveränitet är lämpligt för detta sammanhang. Rousseaus egna koncept bör betraktas som *extern suveränitet*. Med extern suveränitet menas det att det inte finns någon politisk auktoritet som står över den suveräna staten. Det ska finnas en klar separation mellan den inre politiken och den internationella politiken. Här är enigheten av nationen och icke-interventionsprincipen de minsta indikatorerna på suverän statlighet (Aiko, 2006, s. 114). Jag anser att denna definition är den rätta att använda sig av i detta fall på grund av att Ryssland är en av de större makterna i världen.

2.4 Analysschema

Analysschemat består av tre analysenheter: demokrati; självständigstat; och internationellt krig eller interstatligt krig. Dessa tre analysenheter har tillsammans nio variabler som behöver beskrivas. Variabelvärdena mäts utifrån texter och siffror vilka hämtats från nyhetsartiklar organisationsrapporter och vetenskapliga artiklar. Det görs med andra ord en textanalys. Dessa variabler är kriterierna som måste uppfyllas i analysenheterna för att ett brott mot James Lee Rays hypotes ska

föreliggande. Dessa variabler har antagits från teorin om demokratisk fred, vilket har varit variabeltänkandets grundprincip (Esaiasson *et al*, 2010, s. 48-51).

Variablerna för analysenheten demokrati är: maktövergång; två partier; och rösträtt. Värdena för variabeln maktövergång är om det har skett eller inte skett en maktövergång som både är konstitutionell och fredlig, sen demokrati införts i det politiska systemet. Värdena för variabeln två partier är om det har funnits eller inte funnits två reella partier vid sidan om varandra som haft märkbar inflytande på varandra, sen demokrati införts i det politiska systemet. Värdena för variabeln rösträtt är om mer än hälften av den vuxna befolkningen har blivit utdelade eller inte blivit utdelade rösträtt vid alla valen, sen demokrati införts i det politiska systemet.

Variablerna för analysenheten självständig stat är: befolkningsgränsen; medlemskap i olika internationella organisationer; och diplomatiska förbindelser. Internationellt samhälle används som analysmodell för att kunna förklara dessa variabler. Värdena för variabeln befolkningsgränsen är om den politiska entiteten presenterar eller inte presenterar en tillräcklig stor grupp människor, vilket sätts på att vara åtminstone 500,000 människor. Värdena för variabeln medlemskap i olika internationella organisationer är om landet erkänts som stat av det internationella samhället eller inte. Indikatorerna för detta är följande: (1) medlemskap i internationella organisationer har medfört en hög ställning inom dessa; (2) medlemskap inom väsentliga internationella organisationer; och (3) medlemskap i flera väsentliga internationella organisationer är önskad. Det förstnämnda är den högsta indikatorn och den sistnämnda den lägsta indikatorn. Värdena för variabeln diplomatiska förbindelser är om andra stater har velat knyta sig an till landet eller inte. Det anger på ett annat sätt om det internationella samhället har erkänt landet som en stat. Indikatorn för detta är antalet ambassader i landet.

För analysenheterna internationellt eller interstatlig krig är variablerna nästan detsamma: det måste ha varit en militär konflikt; och ett visst antal dödsfall. Värdena för militär konflikt är om båda länderna i sammandrabbningen gick in med en armé på över 10,000 soldater eller inte. Värdena för antalet dödsfall är om det var över tusen som avled i sammandrabbningen eller inte; både militära och civila. Vad som skiljer internationellt krig eller interstatligt krig åt är att vid ett internationellt krig behöver en politisk entitet inte kvalificera som en suverän stat, var i interstatligt krig behöver bägge politiska entiteter göra så. Föregående analysenhet självständig stat behöver föras in efter sin bedömning och variabeln suveränitet adderas till, för att avgöra om det rör sig om antingen ett interstatligt krig eller internationellt krig. Värdena för variabeln suveränitet är om bägge länder är suveräna stater eller inte. Indikatorerna för detta är om det råder enighet av nationen och om det har påträffats något brott mot icke-interventionsprincipen.

2.5 Allmän kritik

Först vill jag klargöra varför jag väljer att referera till hypotesen om demokratisk fred i denna studie, och inte till teorin om demokratisk fred. Det blir tydligt efter

en viss läsning om att ingen har intagit samma utgångspunkt i sina studier eller teoretiska tänkande. James Lee Ray har försökt knyta dessa an till varandra men är inte övertygande, från statsvetare som R.J. Rummels fem volymer av *Understanding Conflict and War* (Ray, 1998, s. 13-16) till Zeev Maozs systematiska och statistiska analyser (Ray, 1998, s. 21-27). Hypotesen och teorin om demokratisk fred bör anses som ”in the making”. Ray har tagit till sig, utifrån teori och empiri, om att ”demokratier aldrig (eller bara sällan) kämpar krig mot varandra”, vilket är en hypotes. För att vara övertydlig är hypoteser en produkt av teoretiska ramar. Problemet med att utgå ifrån Rays hypotes är den att den vilar på ostadig grund.

Dessutom är de kvantitativa studierna som underbygger hypotesen inte så trovärdiga. Ray framhåller själv att tillräckligt restriktiva definitioner och operationaliseringar på demokrati kan användas för att avfärda undantagsfall. På detta sätt kan hypotesen om demokratisk fred rädda sig själv från att förlora sin allmängiltighet (Ray, 1998, s. 86-88). För att bilda verklig validitet måste ett kontinuerligt koncept av demokrati bildas (Ray, 1998, s. 90).

Min utvärdering av den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien bör betraktas som en del av den process som både hypotesen och teorin om demokratisk fred genomgår i närvarande stund för att bli en bättre sådan, utifrån Rays eget försök.

3 Metod

Denna metod del består av följande: *Beskrivande*, utgångspunkterna i denna studie; *Fallstudie designen*, utformningen av fallstudien; *Material*, de källkritiska kraven som följdes; och *Validitet och Reliabilitet*, de två tester som låter se kvaliteten av denna studie.

3.1 Beskrivande

Jag valde att göra en *beskrivande* studie eftersom för att besvara frågeställningen behövdes det en beskrivning av *hur* demokratiskt och statligt självständigt både Ryssland och Georgien var, och *hur* många dödsfall som förekom i sammandrabbningarna. De två kraven som ställs på en sådan studie uppfylldes. Denna studie gjordes utifrån en tydlig begreppsapparat och ett empiriskt klassifikationsschema. Andra slutsatser än vad som stod i materialet drogs. Även det tredje kravet som ibland ställs uppfylldes av denna studie. Det är ingen a-teoretisk fallstudie utan detta är en av de många fallstudier som gjorts på de fall, vilka kan uppfattas som brott mot olika hypoteser om demokratisk fred (Esaiasson *et al*, 2010, s. 37-38).

Det är en klassiskt teoriprovande studie i vilket James Lee Rays hypotes om demokratisk fred prövades i empiriskt material för att antingen stärka eller försvaga den. Den stod i centrum för denna studie (Esaiasson *et al*, 2010, s. 42).

Den hypotetiskt-deduktiva metoden anses som den underliggande logiken för all vetenskaplig inferens, utifrån empirisk material, vilket jag tog till mig. Det var lämpligt att göra så på grund av att det är så applicerbart med beskrivande studier. De fyra stegen av denna logik syns i denna studie: jag framlade min egen hypotes; empirin skulle visa Ryssland och Georgien var odemokratiska; det gjordes en utvärdering utifrån empirin; och slutsatserna stödde min egen hypotes (Teorell & Svensson, 2007, s. 99).

3.2 Fallstudiedesignen

Ryssland och Georgien konflikten valde jag att behandla som ett kritiskt fall. Konflikten mäter de krav som ställs för att pröva om James Lee Rays hypotes om demokratisk fred håller. Även om teorin är diffus gäller detsamma inte för hypotesen. Den är klar och tydlig (Yin, 1994, s. 38-39). Det är nästan regel att alla de fall som kan uppfattas som brott mot en av de formulerade hypoteserna ska

prövas som kritiska fall, eftersom dessa är formulerade som allmängiltiga, detsamma gäller för Rays egen.

Jag har valde att utgå från vad som kallas för en *ordnad fallstudie* design. Detta val gjordes utifrån att det inte riktas uppmärksamhet åt bara på en analysenhet, utan på en eller flera underordnade analysenheter. I mitt fall är demokrati min analysenhet och de underordnade analysenheterna är självständig stat och internationellt eller interstatligt krig. Dessutom valde jag att förena det med vad som kan kallas för *organisations studie* eftersom det skapade möjlighet att i beskrivningen ta med olika ”process” analysenheter som möten, roller och plats. En anledning, till varför jag valde att föra med detta var bland annat på grund av de möten som ägde rum innan NATO sammanträdet i vilka Georgien försökte få stöd för ett medlemskap, och själva mötet som ägde rum senare. Dessa möten visade hur de demokratiska staterna uppfattade Georgien som (Yin, 1994, s. 41-42).

Jag valde denna design och valde att inte utgå ifrån designen av ett unikt fall för att undvika risken att kanske upptäcka att mitt fall egentligen inte var så speciell i sig. Men ändring av ens design under arbetsprocessen är eftersträvansvärt och lämplig (Yin, 1994, s. 52). I mitt fall behövde jag inte göra så.

3.2.1 Material

Jag använde mig av den *källkritiska metoden* (eller den *historiska metoden*) för denna fallstudie. Denna metodologiska tradition kännetecknas av beskrivning av händelseförlopp och belägga det dynamiska (Teorell & Svensson, 2007, s. 98).

Här utgår det från *källkritiska kriterier* som används för att värdera olika källors användbarhet för att belägga ett visst skeende. De fyra källkritiska kriterierna är: äkthet, närhet i tid och rum, tendens och oberoende (Teorell & Svensson, 2007, s. 104). Jag använde mig av dessa källkritiska kriterier under själva insamlingen av materialet.

Äkthet innebar inte något större problem för mig när jag samlade in material. De källor, som var rapporteringar från olika organisationer och internationella nyhetsmedier, är autentiska och löper inte risken för att vara fabricerade. Nyhetsartiklarna från t.ex. BBC news sätter datum för när en artikel har blivit ändrad. Jag har givetvis undvikit de artiklar i vilka det har reviderats. Autenticiteten av nyhetsartiklarna är inte i fara för att jag har valt att avgränsa mig till att beskriva från Sovjetunionens till den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008. Det togs inte något långt steg tillbaka, och det är de långa stegen tillbaka som medför större risk för fabricering. Inga källor från Ryssland och Georgien, eller andra involverade, har tagits med heller (Teorell & Svensson, 2007, s. 104).

När det gäller närhet i tid och rum så är mina källors relation till händelseförloppen överensstämmande. Det rör sig inte om några längre tidsgap mellan källornas tillkomst och händelseförloppen. Var det inte har funnits samtidighet eller centralitet i t.ex. vetenskapliga artiklar har jag använt mig av

med nyhetsrapporteringar eller organisationsrapporter för att bekräfta deras framställning (Teorell & Svensson, 2007, s. 104-105).

Problem med tendens kommer det alltid att finnas problem med oavsett källa. Västvärlden, var mestadels av all statsvetenskaplig forskning bedrivs, hyser sympati för Georgien i konflikten med Ryssland. Jag har fått förlita mig på att det är erkända internationella nyhetsmedier och organisationer, och att det är akademiker som är professionella i sitt arbete (Teorell & Svensson, 2007, s. 105).

Problemet med beroende går inte att undvika på grund av föregående. Samspel finns alltid med i bilden. Det finns alltid en chans att källorna kan ha samma ursprungskällor (Teorell & Svensson, 2007, s. 105). Hur mycket jag än motiverar för att mina källor är oberoende.

3.3 Validitet och reliabilitet

Det görs allmänt fyra tester för att avgöra kvaliteten på en undersökningsdesign: *konstruktionsvaliditet*, de skapade operationaliseringarna på koncepten som studeras ska vara korrekta; *Internvaliditet*, kausala förhållanden ska ha dragits och att det tydligt framgår om att det inte är spuriösa förhållanden; *externvaliditet*, det ska framgå klart vilka områden som studiets fynd kan generaliseras på; och *reliabilitet*, det ska vara möjligt att göra om studien och få likartade resultat (Yin, 1994, s. 33).

För det första ska vi inte gå in på internvaliditet eftersom det är ett test som görs på förklarande studier (Yin, 1994, s. 33). För det andra ska vi inte heller gå in på externvaliditet för att James Lee Rays hypotes om demokratisk fred är formulerad som en allmängiltig sådan. För att avgöra kvaliteten av denna studie ska vi nu gå igenom konstruktionsvaliditeten och reliabiliteten.

Denna studie anser jag ha hög konstruktionsvaliditet. De skapade operationaliseringarna på koncepten demokrati, självständig stat, och internationell eller interstatlig krig anser jag vara de korrekta, inte bara för att dessa är utformade som minimum krav för att ett fall ska anses bryta mot Rays hypotes om demokratisk fred. Att de är utformade som minimum krav leder till att operationaliseringen inte är utformad för att ge önskat resultat. Som det har tidigare nämnts så behövs det ett kontinuerligt koncept på demokrati, detsamma gäller för de två andra koncepten, för att öka validiteten för utvärderingen av att demokratier aldrig kämpar krig med varandra. Å andra sidan gäller detsamma för operationaliseringen av dessa koncept. Därför var det bäst att utgå från vad som kallas för *resonemangvaliditet*. Jag kopierade den operationalisering Ray använde för att utvärdera de fall som kunde tänkas bryta mot hans hypotes om demokratisk fred, även om de korrigerades en del för att passa in i detta fall som var den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien. Detta möjliggör för jämförelser av olika utvärderingar på detta fall (Esaiasson *et al*, 2010, s. 66-67). Det bidrar till en "kontinuerlig operationalisering", på sätt och vis, när jag valde att använda mig av Rays egna.

Reliabiliteten är hög i denna utvärderande studie. Den som följer samma

procedur som jag gjorde kommer med sannolikhet att göra likartade fynd och dra likartade slutsatser. Det är en väldigt enkel konstruerad fallstudie som har en enkel operationalisering, vilket är enkel att genomföra (Yin, 1994, s. 36-37).

4 Beskrivning

Det är viktigt att betona att den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 var en följd av de olösta problemen Georgien hade och fortfarande har med utbrytarregionerna Abchazien och Sydossetien. Georgien anföll Sydossetien, och inte Ryssland som valde att intervensera. Det är väsentligt att se och förstå sammanhanget i vilket den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien utspelade sig på.

Därför ska det ges en beskrivning till de konflikterna som Georgien haft med Abchazien och Sydossetien. Dessa ska beskrivas var för sig, för att inte skapa förvirring. Sen beskrivs vad som bara var en väpnad konflikt mellan Ryssland och Georgien.

Jag måste även betona om att detta kapitel inte är en del av analysen. Det görs inte någon analys i detta kapitel. Som det har framlagts är avsikten att ge läsaren en bild av det större sammanhanget i vilket den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 utspelade sig på.

4.1 Sydossetien

Vid 1989 bildades en självständighetsrörelse i Sydossetien som krävde att området skulle få bli en egen republik. Året därpå ville Sydossetien förklara sig som självständigt och krävde att Tbilisi skulle erkänna denna status, vilket avfärdades. Detta ledde till att stridigheter bröt ut mellan dem i januari 1991. För att få slut på stridigheterna tecknades Sochi Agreement i juni 1992. Det var en pakt om eldupphör som Tbilisi, Moskva och Tschinvali skrev under. Ryssland skulle leda den fredsbevarande styrkan med georgiska och ossetiska komponenter. I maj 2004 beordrade den nyvalda presidenten Micheil Saakasjvili en operation om att ta ner en smugglingsverksamhet som var led av den ossetiska regimen. Georgiska trupper sändes in i regionen som bombade vägar och använde militärkraft för att stänga ner verksamheten. Den 19 augusti gick bägge sidor med på ett vapenstillestånd, och senare i september erbjöd Saakasjvili större autonomi till Sydossetien som Tschinvali avfärdade (Freedom House 2009a). Det var inte första gången som Sydossetien hade avfärdat ett erbjudande från Georgien (Chetarian, 2009, s. 157).

Efter en vecka av stridigheter vid gränsen, steg spänningen under sommaren 2008 (Chetarian, 2009, s. 159). Tbilisi sände ett anfall mot Tschinvali den sjunde augusti. Ryssland intervenerade omedelbart med sin militära kraft och tvingade ut de georgiska styrkorna som hade gått in Sydossetien (Chetarian, 2009, s. 159 & Freedom House 2009a).

4.2 Abchazien

Efter Sovjetunionens fall ville Abchazien förklara sig som självständig från Georgien 1992, vilket avfärdades av Tbilisi. Kriget som följde varade i 14 månader. I september 1993 tog styrkor från Abchazien med hjälp av Ryssland över staden Sukhumi vilket ledde till en seger mot Georgiens armé. Abchazien lyckades erhålla till en viss omfattning självständighet för sin egen republik (Hewitt, 1999, s. 474 & Freedom House 2009b). Detta var möjligt tack vare att Eduard Shevardnadze, den dåvarande presidenten, hade legaliserat ryska trupper, motsvarande av 19000 soldater, att få vara i Georgien i utbyte av stöd mot den före detta presidenten Zviad Gamsakhurdias uppror som besegrades (Freedom House 2002a). Shevardnadze insåg att det var viktigt för Georgien att komma överens med Ryssland. I oktober 1993 skrev Ryssland och Georgien under det så kallade Commonwealth of Independent States (CIS) fördraget (Davis, 2008, s. 473), vilket innebar sanktioner och förbud att skapa länkar med Abchazien (Freedom House 2009b). Ett eldupphör tecknades 1994 i Moskva som ledde till att Ryssland placerade ut trupper vid en säkerhets zon (Hewitt, 1999, s. 477) och FN handledde återkomsten av flyktingar (Freedom House 2002a) men Abchaziens territoriella status förblev fortfarande olöst (Hewitt, 1999, s. 477 & Freedom House 2009b). En till fördrag tecknades 1994 benämnd som Treaty of Friendship som tillät Ryssland att behålla fyra baser från Sovjet eran inom Georgiens territorium i 25 år som ryska baser (Davis, 2008, s. 473).

I juli 2006 ockuperades den strategiska platsen Kodori Gorge av georgiska trupper. Detta gjordes på grund av att en paramilitär grupp, som var stationerad i Kodori, vägrat att avväpna sig som Tbilisi hade beordrat. Flera incidenter utspelade sig därefter vilket ledde till vilda anklagelser från bägge sidor. I mars 2008 bestämde sig Ryssland för att dra sig ur från Commonwealth of Independent States (CIS) fördraget. Under samma månad lade presidenten Micheil Saakasjvili fram en fredsplan som avfärdades av Abchazien (Freedom House 2009b). Det var inte första gången som Abchazien hade avfärdat ett fredsplan från Georgien. I april beslutade Moskva om att sända fler ännu fredsbevarande trupper, motsvarande av 2500 soldater, in till Abchazien vilket fick kritik från framförallt NATO (Freedom House 2009b). Ryssland påstod att dessa blev skickade för att reparera järnvägar (Chetarian, 2009, s. 164).

När stridigheterna mellan Ryssland och Georgien påbörjades, tog styrkor från Abchazien över Kodori Gorge, städer vid Zugdidi som ligger söder om och georgiskt territorium vid Inguri River (Chetarian, 2009, s. 160 & Freedom House 2009b).

4.3 Ryssland fortsatte vidare

Ryssland fortsatte vidare in i Georgien efter att ha tvingat ut de georgiska styrkorna från Sydossetien. Konfliktzonen utvidgades efter att ryska trupper hade blockerat de georgiska inträdes portar till Sydossetien och bombat civila och industriella områden (Freedom House 2009a). Detta gjordes för att förhindra all sorts av förstärkning (Chetarian, 2009, s. 159), och för att neutralisera (Pallin & Westerlund, 2009, s. 403). Den 11 augusti, trots att Micheil Saakasjvili hade dragit tillbaka de georgiska trupperna från Sydossetien och tillkallat ett vapenstillestånd, öppnade Ryssland en andra front. Ryssland sände ut trupper från Abchazien till den närliggande georgiska staden Senaki (Freedom House 2009a). Rysslands avancerade ända fram till den georgiska staden Gori och var en timme ifrån den Georgiens huvudstad, innan det bestämde sig för att kalla tillbaka sina trupper den 22 augusti, vilket var fyra dagar försenad än vad som hade skrivits under i det franskförmedlade avtalet om vapenstillestånd den 16 augusti (Chetarian, 2009, s. 156-157 & Freedom House 2009a).

5 Analys

Jag har valt att beskriva demokrati och självständig stat under respektive land, och internationellt eller interstatlig krig för sig själv. Detta för att de två förstnämnda går att beskriva för sig själv. Det sistnämnda kan däremot inte beskrivas utan att inkludera Ryssland och Georgien. Krig kan inte äga rum utan två politiska entiteter; en på varje sida.

Demokrati beskrivs från och med när det först infördes i Ryssland och Georgien, vilket var efter Sovjetunionens fall. Självständig stat beskrivs utifrån exempel och fakta som ligger nära till den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien. Internationellt eller interstatligt krig beskrivs utifrån föregående beskrivning, exempel och fakta.

5.1 Ryssland

Ryssland var en självständig stat men inte en demokrati under den väpnade konflikten med Georgien. Ryssland uppfyllde bara kravet om att mer än hälften av den vuxna befolkningen tilldelades rösträtt. Det hade inte hänt någon fredlig, konstitutionell övergång av makt till opponerande politiska partier, grupper, fraktioner eller koalitioner. När makten förflyttades från Yeltsin över till Putin går det att anse det var konstitutionell men det tveksamt om det var fredlig. Det fanns flera politiska partier i det politiska systemet men dessa blev till större delen utspelade. Yeltsin lät inte några av de politiska partierna vinna inflytelse och Kremlin gruppen som hade stöd av Putin styrde sen över de andra politiska partierna. Det har inte funnits två reella partier samtidigt, utan endast en.

Ryssland uppfyllde i gott och mån de krav som ställs på för att vara en självständig stat, och var erkänd som en del av det internationella samhället. Landet hade höga positioner i internationella organisationer, och i stor omfattning diplomatiska förbindelser.

5.1.1 Demokrati

Efter Sovjetunionens fall, december 1991, återuppstod den ryska federationen som en separat och självständig stat under ledarskapet av Boris Yeltsin som hade blivit vald som president i juni samma år (Freedom House 2002b). Valet krävde inte att kandidaterna behövde tillhöra ett parti (White, 2000, s. 303). Yeltsin blev utmanad av ett fientligt parlament som inte var reformvänligt under 1992. Följande år slog Yeltsin ner ett kupp försök iscensatt av extremister i parlamentet,

och en ny konstitution blev godkänd som ledde till skapandet av ett nationellt tvåkammarsparlament, den Federala Församlingen. Det bestod av 450 valda medlemmar i den lägre kammaren (Duma), och en övre kammare (Förbundsrådet) som bestod av 178 regionala ledare. Konstitutionen etablerade en stark president som hade makten att utse och avskeda primärministern, vilket behövdes godkännas av parlamentet (Freedom House 2002b). Presidenten skulle dessutom vara den som bildade regering, vilket innan var parlamentets uppgift. Ryssland blev ett flerpartisystem samhälle i vilket ledarna blev synonyma med sina partier (White, 2000, s. 306-307).

I parlamentsvalet i december 1995, i vilket 43 partier deltog, segrade kommunistiska och nationalistiska krafter. I presidentvalet 1996 besegrade Yeltsin, som hade fått öppet stöd av landets mest inflytelserika medier och affärs eliter, sin opponent kommunistiska partiledaren Gennady Zyuganov (Freedom House 2002b). De partier som inträdde den politiska arenan skulle bli utspelade framöver eftersom Yeltsin använde sig av konstitutionen och det politiska systemet för att se till att vidmakthålla inflytelse till sig själv. Yeltsin avskedade och utsåg ständigt nya ministrar innan dessa fick någon som hels fotfäste vilket innebär inflytelse.

I mars 1998 valde Yeltsin att avskeda primärministern Chemomyrdin, och hela hans regering, och ersattes av energiministern Sergei Kiriyenko. Yeltsin åberopade de misslyckade ekonomiska reformerna för sitt agerande. Ekonomin fortsatte att gå dåligt och Yeltsin avskedade Kiriyenko som ersattes av utrikesministern Yevgeny Primakov i september (Freedom House 2002b).

En politisk kris hejdades 1999 när Yeltsin överlevde mer än fem anklagelser vilket parlamentet röstade om den femte maj. Fyra dagar senare godkände den lagstiftande församlingen Yeltsins länge allierade inrikesministern Sergei Stepashin som ny primärminister och ersättare för Primakov som hade fått avsked den 12 maj. Detta skulle visa sig att inte vara länge heller. Den nionde augusti valde Yeltsin att avsätta Stepashin med den Federala säkerhetstjänstens överhuvud Vladimir Putin som hade blivit tillsatt bara året innan (Freedom House 2002b). Stepashin kommenterade till varför Yeltsin tillsatte Putin vilket var för att skydda sig själv och sina associerade från en kriminell undersökning som hotade deras positioner, förmögenhet och frihet (White, 2000, s. 304). Nästa år skulle det hållas ett nytt presidentval och Yeltsin som inte var tillåten att ställa upp på ett tredje val gjorde antydningar om att han ansåg att Putin var den lämplige att bli hans efterträdare (Freedom House 2002b). Putin blev den enda primärministern som inte avskedades av Yeltsin.

I valet, den 19 december, av de 450 säten i Duma, fick Kommunist partiet hela 114 säten, och the Unity Block, en grupp av politiska figurer skapade av Kremlin i september och som stöddes av Putin, fick 73 säten. Den ansedd starka Fatherland-All Russia koalitionen, som förenade Moskvask borgmästare Yuri Luzhkovs Fatherland grupp och före detta primärministern Primakovs All Russia block bestående av regionala ledare fick dåliga resultat på bara 66 säten (Freedom House 2002b). Fatherland-All Russia koalitionen var en anti-Kremlin organisation (Kernen, 2004, s. 94). Även om de kommunistiska bildade det största blocket så uppfattades resultaten som en seger för de regimstödande krafter. The Unity

Block gick hem hos väljarna på basis att de gav en bild att vara förkämpar för återställning av ordning och stark ledarskap (Freedom House 2002b). Kremlin skulle framöver styra andra partier och block, det skulle bli den första och enda gruppen med inflytelse.

Som det förutsågs segreda Putin i presidentvalet genom att säkra 53 procent av rösterna över sin närmaste opponent den kommunistiske partiledaren Zyuganov som fick 29 procent av rösterna (Freedom House 2002b). Det ansågs av många som en fredlig maktövergång och ett viktig skeende i postkommunistisk demokrati (White, 2000, s. 303), men det var det inte. Maktövergången verkar ha varit ett utarbetat avtal. Putin gav Yeltsin immunitet från vilka som hels åtal för resten av livet och stora förmåner (White, 2000, s. 312-313). Det var kanske en konstitutionell maktövergång men ingen fredlig sådan. Det är uppenbart att Yeltsin gav ifrån sig makten på grund av hot, och ingick ett avtal. I nästan åtta år hade Yeltsin följt samma mönster och sen tog det en vändning. Det verkar som att Putin hade en hållhake på Yeltsin.

Putin fortsatte framöver med att också spela ut partierna men på ett annat sätt, genom att koncentrera inflytande till sig själv och hans Kremlin.

Putin skapade sju nya regioner i landet som passades av Kremlin tillsatta, vilka de flesta hade bakgrund i det militära och säkerhetstjänsten (Freedom House 2007). Kremlin styrdes av Putin själv (Kernen, 2004, s. 96).

Putin gjorde sedan lagändringar som strök guvernörsvalet i förmån för president utnämningen. Det rättfärdigades genom det terroristdåd som skedde i staden Beslan (Freedom House 2006). Det föll inte bra hos de sittande guvernörerna (White, 2011, s. 544). Putin gottgjorde detta med att bland annat, i januari 2001, få igenom ett lagförslag som tillät regionala ledare att söka sig till mer än två ämbetsperioder (Freedom House 2002b), vilket de skulle få göra.

Putin förde igenom lagar som var restriktiva när det kom till partibildning och deltagande av all sort (Freedom House 2002b), vilka senare stramades åt i 2005 (White, 2011, s. 539-540 & Freedom House 2007).

Efter en misslyckad missförtroende röstning i mars, som var kommunistiskt uppbäckad (Kernen, 2004, s. 97-98), valde Putin att ställa om i sitt eget kabinett samma månad. Putin gav flera som var lojala till Kremlin, och en del KGB kollegor, nyckelpositioner inom både förvars- och inrikes ministerierna. I december gick pro-Kremlin Unity party samman med sina forna rivaler Fatherland-All Russia för att forma ett nytt parti med Putin i centrum (Freedom House 2002b).

Regimstödjande lagstiftare i april 2002 röstade igenom om att ta ifrån Kommunist partiets ledarpositioner i Duma. Beslutet gjorde slut på det maktodelningsavtalet som fattats mellan kommunisterna och regimstödjarna i parlamentet (Freedom House 2003a). Putin och hans Kremlin visade inte några tecken på tolerans gentemot sina politiska motståndare.

I Duma valet 2003 så fick den Kremlin kontrollerade United Russia partiet 306 av de 450 säten. Året därpå i presidentvalet i mars 2004 fick Putin 71,4 procent av rösterna jämfört med hans närmaste rival, kommunisten Nikolai Kharitonov, som fick 13,7 procent av rösterna (Freedom House 2005a).

Putin gjorde sig av med potentiella faror också. I 2005, dömdes oljemagneten

Mikhail Khodorkovsky och kollegan Platon Lebedev av domstol till åtta år för skattebrott. Yukos centrala tillgångar såldes för att betala taxeringen. Yukos var en av Rysslands mest transparenta företag och använde sina tillgångar till att finansiera oppositionella politiska aktiviteter (Freedom House 2006).

Parlamentsvalet i 2007 gav en majoritet till regimstödande partier. Det regerande partiet United Russia fick 315 av de 450 säten i Duma. Två andra partier som generellt stödjer Kremlin, *Just Russia* och *the nationalist Liberal Democratic Party*, fick respektive 38 och 40 säten. Det kommunistiska partiet fick 57 säten i detta val (Freedom House 2009c).

Putins utvalda efterträdare, som varit viceprimärminister, Dmitry Medvedev vann i mars 2008 presidentvalet med 70,3 procent av rösterna. Medvedev delgav omedelbart posten som primärminister till Putin. Den före detta presidenten fortsatte att spela den dominanta rollen i regimen. Genom att inta denna position, enligt konstitutionen, fick Putin lov att ställa upp i nästa val. I november och december gjordes sen ändringar i konstitutionen från 1993 för att ändra president ämbetstiden, från fyra till sex år (Freedom House 2009c & BBC news 2008a).

Det skedde inte någon fredlig eller konstitutionell övergång av makt till de opponerande politiska partier, grupper, fraktioner eller koalitioner efter att Yeltsin avgått. Det fanns få tecken på att de demokratiska värderingarna respekterades i det politiska systemet.

Valdeltagandet var relativt lågt i Ryssland under alla val (Regeringskansliet 2010a, s. 16), men inget pekade på någon form av specifik exkludering av en viss grupp gällande rösträtten, förutom i vissa utbrytarregioner som Tjetjenien. Till en större del av den vuxna befolkningen utdelades det rösträtt vid val, vilka översteg 50 procent (White, 2011, s. 533).

5.1.2 Självständig stat

Vid 1991 hade Ryssland en befolkningmängd på mer än 148,6 miljoner människor (Landguiden 1) som minskade till 141,9 miljoner människor vid 2008 (Landguiden 2), men även om den minskade uppfylldes befolkningsgränsen.

Ryssland hade ett medlemskap i FN vilket var en väsentlig internationell organisation, i vilket allomfattande beslut tas. Ryssland erhöll en hög ställning som en av de fem ständiga medlemmarna i FN:s säkerhetsråd, en av dess huvudorgan, som hade vetorätt. Ryssland hade använt flest veto. Under det kalla kriget hade Ryssland använt sig av vetorätten 119 gånger. Sen Sovjetunionens upplösning sjönk Rysslands användning av vetorätten (FN-förbundet). Ett sådant medlemskap och ställning i en väsentlig internationell organisation indikerar tydligt på erkännande som en del av det internationella samhället.

De ambassader som finns i Ryssland pekar att dess diplomatiska förbindelser sträcker sig ut överallt i världen (GoAbroad 1). Det indikerar på erkännande som en del av det internationella samhället.

5.2 Georgien

Georgien var inte demokratisk och ett gränsfall i avseendet till att vara en självständig stat. Landet uppfyllde bara kravet av att mer än hälften av den vuxna befolkningen tilldelades rösträtt. Det hade inte skett någon fredlig, konstitutionell övergång av makt till en opponerande politiska partier, grupper, fraktioner eller koalitioner. Maktövergång skedde endast en gång genom det så kallade Rose Revolution, som går att anse som fredlig men inte konstitutionell. Det fanns åtminstone två reella partier i det politiska systemet men när dessa kom till makten fanns det en vägran om att släppa taget. Det har inte funnits två reella partier vid sidan om varandra.

Georgien var ett gränsfall till att vara en självständig stat. Landet hade medlemskap i flera internationella organisationer och diplomatiska förbindelser. Dess medlemskap i de internationella organisationerna var baserade på att det var bättre att ha Georgien med, än att inte ha Georgien med. De diplomatiska förbindelserna var få, vilka upprättades för att mäta behov. Det fick inte särskilt stort erkännande som en del av det internationella samhället.

5.2.1 Demokrati

Efter ett referendum, i april 1991, förklarade Georgien sig självständig från Sovjetunionen (Freedom House 2002a). Det var inte en plötslig händelse utan Georgien hade krävt sin självständighet vid ett flertal tillfällen förr (Davis, 2008, s. 472). Nationalist ledaren Zviad Gamsakhurdia blev vald till president i maj, men Gamsakhurdias auktoritära och excentriska beteende resulterade i ett störtande i januari 1992 av de oppositionella krafterna. Shevardnadze, en före detta överhuvud i Georgiens kommunistiska parti och sovjetisk utrikesminister (Freedom House 2002a) återvände från Moskva för att bli överhuvud i ett interimregeringsråd (Davis, 2008, s. 473). I parlamentsvalet som hölls samma år var det mer än 30 partier och olika block som ställde upp, men ingen anskaffade sig en klar majoritet i parlamentet (Freedom House 2002a).

I juli 1995 infördes det en ny konstitution som skapade en stark president post och ett svagare parlament precis innan valen, av Shevardnadze (Davis, 2008, s. 473). Parlamentsvalet i november och december resulterade i att Citizen's Union of Georgia (CUG), bildad av Shevardnadze, vann de flesta säten i parlamentet. Samtidigt hölls presidentvalet som Shevardnadze vann med 77 procent av rösterna (Freedom House 2002a). I detta val ställde sju andra kandidater upp. Jumbar Gharibashvili, från United Communist Party, kom närmast med 19 procent av rösterna (Davis, 2008, s. 476). Härifrån skulle Shevardnadze med sitt parti hålla fast vid sitt inflytande.

CUG upprepade sin seger fyra år senare i parlamentsvalet som hölls i oktober 1999 och tog 132 säten i parlamentet. Oppositionen Revival Party som bildades av Shevardnadzes ärkerival Aslan Abashidze, ledaren av den autonoma republiken av Ajaria, kom på andra plats med 58 säten (Freedom House 2002a &

Davis, 2008, s. 480-481).

I presidentvalet 2000 vann Shevardnadze enkelt med 81 procent av rösterna sitt andra femårs ämbete. Den närmaste konkurrenten var före detta sekreterare i det kommunistiska partiets centrala kommitté och ledaren av parlamentets minoritet, Dzhumber Patiashvili som fick bara 17 procent av rösterna (Freedom House 2002a & Davis, 2008, s. 480-481).

Sent under 2001 blev Georgiens regim tvungna att bemöta en växande politisk kris som fick senare sällskap av massprotester. Shevardnadze gick ut med att han avgick som CUGs ordförande, som uppfattades vara ett drag att presidenten distanserade sig från den växande rörelsen av unga reformatorer inom partiet. Två dagar senare, justitieministern och medlem i den reformistiska gruppen, avgick Micheil Saakasjvili, som kritiserade regimens misslyckande om att bekämpa korruption. Saakasjvili skapade successivt en ny politisk rörelse som tryckte på större politiska reformer. Den 30 oktober så misslyckades polisen med ett tillslag på en självständig TV station. Rustavi 2 var välkänd för sina rapporter på korruption inom regimen. Incidenten direktsändes och sporrade tusentals människor att ge sig ut på gatorna för att kräva Shevardnadzes avgång och hans kabinett. Trots att presidenten vägrade att avgå blev det så att flera medlemmar inom regimen ersattes. Krisen uppmuntrade parlamentets talesman Zhurab Zhvania, en av ledarna av de unga reformatorer, att avgå (Freedom House 2002a).

I maj 2002 blev det formellt en splittring i CUG och Saakasjvili bildade sin National Movement. CUG förlorade stöd i flera delar av Georgien till rivaliserande partier i de lokala valen som hölls i juni och Saakasjvili blev utsedd till ordförande i Tbilisis statsråd. Parlament talesmannen Zurab Zhvania bildade sitt eget parti också United Democrats. Detta efter att det vägrats låta en fraktion inom CUG att delta i val under dess namn. Opposition växte inom CUG och inte utanför (Freedom House 2003b).

En otillfredsställande parlamentsröstning i november 2003 gav upphov till gatuprotester, även känd som the Rose Revolution, vilket till slut ledde till att Shevardnadze avgick (Freedom House 2009d). De officiella resultaten visade att den stödda Shevardnadze koalitionen For New Georgia låg i ledningen med 21 procent, följd av ett parti ledd av ledaren av den nästan autonoma sydvästra regionen av Ajaria med 19 procent, Saakasjvilis National Movement med 18 procent och andra mindre fraktioner, men inhemska oberoende observatörer slöt sig till att National Movement borde ha vunnit med 27 procent av rösterna (Freedom House 2004). En serie av icke-våldsamma massdemonstrationer (Fairbanks, 2004, s. 110) tog fart i november som varade i över tre veckor. Dessa var ledda av oppositionsledarna Saakasjvili, Burjanadze och Zhvania. Ett möte för att lösa situationen den nionde november mellan Shevardnadze och oppositionen gav inte några resultat heller. Saakasjvili ledde demonstranter den 22 november in i riksdagshuset som pressade presidenten, som deltog i det nya parlamentets öppningssession, att fly från byggnaden. Saakasjvili och hans anhängare delade ut rosor i kammaren och förklarade att en sammetsrevolution hade ägt rum i Georgien. Shevardnadze som hade snabbt blivit förd ut ur byggnaden av livvakter, kallade revolten för statskupp och kallade på ett undantagstillstånd (Freedom House 2004 & Fairbanks, 2004, s. 116-117). Shevardnadze avgick nästa dag efter

att hans personliga säkerhet hade intygats, och parlamentets talesman Nino Burjanadze utsågs till interimspresident. Samtidigt underkände den högsta domstolen resultatet från parlamentsvalet (Freedom House 2004).

Saakasjvili vann presidentvalet i januari 2004 med hela 96 procent av rösterna. Detta skedde på grund av att det inte fanns någon opponent (Freedom House 2005b). Saakasjvili avlade eden med sin hand på Georgiens konstitution den 25 januari (BBC news 2004). Parlamentsvalet i mars gav National Movement och dess allierade Democrats (The National Movement-Democrats bloc) två tredjedelar av sätena i parlamentet (Freedom House 2005b). Många skulle få direkt för sig på grund av att Saakasjvili och The National Movement fick makten, att det fanns två reella partier. Detta för att The National Movement bildades när CUG fanns. Men The National Movement blev ett reellt parti först när den fick makten, och CUG inte fanns kvar. När dessa var reella partier fanns inte den andra vid sidan om. Det finns två reella partier om dessa är samtidiga och har märkbar inflytelse på varandra. Det går att påstå att det skedde en fredlig maktövergång men inte en konstitutionell sådan. Det var en trots allt en revolution. Härifrån skulle Saakasjvili och hans National Movement hålla fast vid sitt inflytandet.

De nästa tre åren byggdes det på spänning mellan regimen och oppositionen. Bland annat hade Irakly Okruashvili, en före detta försvarsminister och inrikesminister som hade stått nära Saakasjvili, skapat en skandal. Den 25 september 2007 gick Okruashvili ut med att han skulle skapa ett nytt oppositionsparti, For a United Georgia, och anklagade Saakasjvili för en mängd illgärningar. Okruashvili and flera medarbetare blev arresterade två dagar senare, vilket ledde till massprotester den 28 september (Lanskoy, 2008, s. 162-163). Detta handlande antydde på att toleransen inte sträckte sig långt.

Nio partier gick sedan samman för att bilda en oppositions block, the United National Council (Lanskoy, 2008, s. 162-163). Sent i 2007 begav sig tiotusentals georgier ut på gatorna för att uttrycka sin opposition mot presidenten. Den andra vågen av protester, tidigt i november, bestod av 50,000 till 100,000 demonstranter som föranledde en våldsam polis insats och införandet av ett undantagstillstånd den sjunde november. Detta undantagstillstånd kvarstod i full kraft tills den 16 november. Saakasjvili gick med på oppositionens krav om ett tidigare val och schemalagde ett presidentval den femte januari 2008, vilket gav opponenter lite tid att förbereda sig. Saakasjvili avgick och utsåg Burjanadze, som var parlamentets talesman, till agerande president för att på så sätt få lov att kandidera (Freedom House 2009d Lanskoy, 2008, s. 163).

Saakasjvili vann omvalet med när 53 procent av rösterna, och hans närmaste rival Levan Gachechiladze fick 23 procent av rösterna. Saakasjvili undvek med en liten marginal en andra omgång (Freedom House 2009d & BBC news 2008b & Lanskoy, 2008, s. 163-164).

Senare i maj fick det regerande partiet och dess allierade 119 av de 150 säten i parlamentsvalet. Bägge valen följdes av att oppositionen gjorde anklagelser om fusk och demonstrationer på gatorna (Freedom House 2009d & Lanskoy, 2008, s. 163-165).

Saakasjvili och The National Movement gav inte ifrån sig makten heller. Det skiljer sig inte mycket åt mellan Shevardnadzes tid vid makten och Saakasjvilis

tid vid makten. Det finns få tecken på att demokratiska värderingar respekterades i det politiska systemet.

Valdeltagande var relativt lågt i Georgien (Regeringskansliet 2010b, s. 11), men tillräckliga. Det fanns inget som pekade på någon form av specifik exkludering av en viss grupp gällande rösträtten förutom när det kom till utbrytarregionerna.

5.2.2 Självständig stat

1991 hade Georgien en befolkning på 4,8 miljoner människor (Landguiden 1) vilket sjönk ner till 4,4 miljoner vid 2008 (Landguiden 2). Men det uppfyller befolkningsgränsen.

NATO är en väsentlig internationell organisation på grund av att det inger säkerhet till sina medlemmar. I NATO sammanträdet, som ägde rum den tredje april 2008 i Bukarest, nekades det medlemskap till Georgien. Det beslutades om att skjuta upp Georgiens medlemskap i Membership Action Plans (MAP), som skulle omprövas i december. NATO:s generalsekreterare Jaap de Hoop Scheffer gick ut med på en konferens om att Georgien eventuellt skulle få bli medlem (Chetarian, 2009, s. 162 & BBC news 2008c). Alliansen på 26 medlemmar var delade, varav Frankrike och Tyskland var emot, på grund av invändningar från Ryssland. Tidigare vid ett sammanträde i Rumänien hade Moskva kommenterat att det skulle vara ett strategiskt misstag om Georgien och Ukraina en dag gick med NATO (BBC news 2008c). Förskjutning av medlemskap i NATO innebär att Georgien inte var en önskad medlem, vilket är en av de minsta indikatorerna på erkännande som en del av det internationella samhället. Georgien är t.ex. medlem i andra organisationer som FN (Regeringskansliet 2010b, s. 2-3), men ett sådant medlemskap leder inte till att alla automatisk dras med in när en stat hamnar i konflikt, vilket det gör i NATO. Georgien var trots allt i en väldig utsatt situation med Ryssland. Om Georgien var erkänd som en del av det internationella samhället så hade de andra staterna beviljat ett medlemskap i NATO.

De ambassader som finns i Georgien pekar att dess diplomatiska förbindelser är få ut i världen (GoAbroad 2). Det är en grov förenkling att påstå om att det indikerar på ett lågt erkännande som en del av det internationella samhället, men det går att påstå om att bildandet av diplomatiska förbindelser med Georgien inte är väsentligt på något sätt. Diplomatiske förbindelser med Georgien har bildats för att mäta behov.

5.3 Den väpnade konflikten

Den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 var ett internationellt krig och inte ett interstatligt krig. De flesta kraven, som militär konflikt och dödsantal, uppfylls för att det ska vara ett interstatligt krig förutom att Georgien inte är suverän, om det utgås från att Georgien är en självständig stat.

För att det ska vara ett interstatligt krig är det en förutsättning att det är mellan två suveräna stater. Den väpnade konflikten lutar mer åt att vara ett internationellt krig för att Georgien är ett gränsfall till att vara en självständig stat, som dessutom inte är suverän.

5.3.1 Internationellt eller interstatligt krig

Konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 var en militär konflikt. Försvarsbudgeten för Georgien lag på över en miljard amerikanska dollar. Det georgiska försvarsministeriet hade ett flertal vapen till hands som T-72 stridstankar, artilleri vapen av flera kalibrer, israelisk byggda drön och luftförsvars system. Georgien samarbetade med USA i träningsprogram och fick utrustning från Washington, vilket inkluderade militära helikoptrar (Chetarian, 2009, s. 158). Georgien sände ungefär 13,000 av sina soldater till Sydossetien, vilket är hälften av dess armé (Chetarian, 2009, s. 162). Ryssland gick in Sydossetien med cirka 10,000 soldater och 9000 trupper stationerades i Abchazien. Vad som ingick var luftburna trupper, motoriserad infanteri med mera (Pallin & Westerlund, 2009, s. 406).

Sammandrabbningarna mellan Ryssland och Georgien uppfyllde kravet på ett dödstal på över tusen. Georgiens hälsodepartement rapporterade den 17 augusti 2008 om att 182 personer, varav 67 civila, hade avlidit i Sydossetien. Ryssland uppgav att över två tusen, de flesta ryssar, avlidit i Sydossetien (Rapport 2008). De senare rapporteringarna om hur många civila som föll offer i Sydossetien varierar mellan Ryssland och Georgien. Det rapporterades från Ryssland om att 2000 civila hade fallit som offer i Sydossetien, medan det rapporterades från Georgien om att 1400 civila hade fallit som offer i Sydossetien. Efteråt gjorde Human Right Watch undersökningar om detta, och rapporterna bekräftade om att det georgiska armén hade brutit mot internationella humanitära lagar men hittade inga bevis för det höga antalet av offer publicerade från den ryska sidan (Chetarian, 2009, s. 160). Siffrorna visar på att vad som kommit att bli kallad för the Five-day War (Pallin & Westerlund, 2009, s. 400), var en militär konflikt utifrån James Lee Ray operationalisering som är hämtad från Correlates of War project. Det går att dra denna slutsats på grund av att det finns något som motsäger de siffror som Georgien har presenterat. Om det utgås från de lägsta siffrorna i rapporterna så överstiger det tusen dödsfall.

Det går inte att påstå om att Georgien var suverän. Dess sammandrabbning med Ryssland pekar på detta. Georgien anföll Sydossetien och inte Ryssland som valde att intervensera, vilket strider mot icke-interventionsprincipen. För att tillägga så beslutade Moskva i 2008 om att sända fler fredsbevarande trupper, motsvarande av 2500 soldater, till Abchazien utan att be om någon som hels tillåtelse av Georgien. Ryssland ignorerade dessutom Saakasjvilis beordrande om att inte skapa länkar med Sydossetien och Abchazien (BBC news 2008d). Splittringen med båda utbrytarregionerna förstärker också detta påstående. Förutom att Sydossetien och Abchazien försöker bryta sig ur, finns också den autonoma republiken av Ajaria i Georgien (Freedom House 2002a). Det finns

ingen entydigt enighet.

Det är rättvist att påstå att Ryssland var suverän. Det finns inga rapporter om att interventioner någon gång skett i Ryssland. Ingen har brutit mot icke-interventionsprincipen gentemot Ryssland. En splittring finns i Ryssland däremot t.ex. med separatist republiken Tjetjenien (Freedom House 2009c). Det indikerar på att det inte är entydigt enigt. Men till skillnad från Georgien så hade Ryssland bättre kontroll över sina problem.

Ryssland visade sig vara en extern auktoritet. Det fanns ingen klar separation mellan den inre politiken och den internationella politiken med Georgien. Vid ett flertal gånger fattade Ryssland beslut som berörde Georgiens inre politik. Georgien kunde inte fatta några inre politiska beslut utan att ta hänsyn till Ryssland heller.

Den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien faller som ett internationellt krig på grund av att Georgien inte är suverän, och ett gränsfall som självständig stat. Det är just detta som skiljer interstatliga krig från internationella krig. För att anses som ett interstatligt krig krävs det från sammandrabbningen om att det är mellan två suveräna stater, medan för att anses som ett internationellt krig krävs det inte från sammandrabbningen bägge politiska entiteter kvalificerar som självständiga stater, eller suveräna, utan bara en.

6 Slutsatser

Först och främst vill jag klarlägga igen om att det har utgått från minimum krav gällande demokrati, självständig stat och internationellt eller interstatligt krig. En annan operationalisering kommer förmodligen inte att ge något annat utslag, därför gör sig dessa gällande.

Den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien i augusti 2008 bryter inte mot James Lee Rays hypotes om demokratisk fred av tre anledningar. För det första går det att konstatera om att det inte var en konflikt mellan två riktiga demokratier. För det andra är det svårt att anse om att var det inte en konflikt mellan två självständiga stater. För det tredje lutar konflikten mer åt att vara ett internationellt krig och inte ett interstatligt krig.

Både Ryssland och Georgien uppfyller inte de minimum kraven som ställs för att kunna anses vara demokratier, förutom att det utdelas rösträtt till åtminstone hälften av befolkningen. De maktövergångar som skett i respektive land har inte varit entydigt fredliga eller konstitutionella. Det har inte funnits två reella partier vid sidan om varandra som haft någon märkbar inflytelse på varandra.

Ryssland var ansedd som självständig stat medan Georgien var ett gränsfall om att vara en självständig stat. Det är tydligt att Ryssland var erkänd som del av det internationella samhället medan Georgien var betydlig mindre erkänd som del av det internationella samhället. Detta ledder i sig till svårigheter i bedömningen om det var ett interstatligt krig eller internationellt krig. Kraven på militär konflikt och dödsantal uppfylls. Men i denna avvägning spelar suveränitet också roll. Ett interstatligt krig måste vara mellan suveräna stater. Georgien var inte en enad nation och brott mot icke-interventionsprincipen begicks ständigt mot det. Eftersom Ryssland var entydigt suverän medan Georgien inte var suverän lutar det åt att konflikten var ett internationellt krig.

Inga av minimum kraven uppfylls entydigt. Eftersom det är minimum krav är det befogad att dessa uppfylls entydigt. Därför bryter inte den väpnade konflikten mellan Ryssland och Georgien mot Rays hypotes om demokratisk fred.

7 Referenser

Aiko, Yuichi, 2006. "Rousseau and Saint-Pierre's peace project: a critique of 'history of international relations theory'", i Jahn, Beate (red.), *Classical Theory in International Relations*. Cambridge: University Press, s. 96-120.

BBC news, 2004. "Georgia swears new president". Nyhetsartikel. 2004-01-25.

[Elektronisk] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/3426977.stm>. Hämtdatum: 2012-05-20.

BBC news, 2008a. "Medvedev becomes Russia's leader". Nyhetsartikel. 2008-03-07.

[Elektronisk] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/7386940.stm>. Hämtdatum: 2012-05-20.

BBC news, 2008b. "Georgia leader starts second term". Nyhetsartikel. 2008-01-20.

[Elektronisk] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/7198541.stm>. Hämtdatum: 2012-05-20.

BBC news, 2008c. "Nato denies Georgia och Ukraine". Nyhetsartikel. 2008-04-03.

[Elektronisk] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/7328276.stm>. Hämtdatum: 2012-05-20.

BBC news, 2008d. "Georgia demands Russia reversal". Nyhetsartikel. 2008-04-07.

[Elektronisk] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/7352636.stm>. Hämtdatum: 2012-05-20.

Bernhagen, Patrick, 2009. "Measuring Democracy and Democratization". i Haerpfer, Christian W. – Patrick Bernhagen – Ronald F. Inglehart – Christian Welzel (red), *Democratization*. Oxford: University Press, s. 24-39.

Buzan, Barry, 2004. *From International to World Society – English School Theory and the Social Structure of Globalisation*. 1st ed. Cambridge: University Press.

Cheterian, Vicken, 2009. "The August 2008 war in Georgia: from ethnic conflict to border wars", *Central Asian Survey*, vol. 28, no. 2, s. 155-170.

Davis, Sue, 2008. "Elections, Legitimacy, Media and Democracy: The Case of Georgia". *The Journal of Nationalism and Ethnicity*, vol. 36, no.3, s. 471-487.

Esaiasson, Peter – Mikael, Gilljam – Henrik, Oscarsson – Lena, Wängnerud, 2010. *Metodpraktikan – Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 3rd ed. Vällingby: Elanders Sverige AB.

Fairbanks, Charles H., 2004. "Georgia's Rose Revolution". *Journal of Democracy*, vol. 15, no. 2, s. 110-124.

FN-förbundet = FN-förbundets webbplats, Användandet av veto i FN:s säkerhetsråd. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.fn.se/fn-info/om-fn/organisation/huvudorgan/sakerhetsradet/anvandandet-av-veto-i-fns-sakerhetsrad/>. Hämtdatum: 2012-05-20.

Freedom House 2002a. *Georgia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2002/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2002b. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2002/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2003a. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2003/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2003b. *Georgia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2003/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2004. *Georgia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2004/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2005a. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2005/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2005b. *Georgia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2005/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2006. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2006/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2007. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2007/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2009a. *Sydossetien*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2009/south-ossetia?page=22&country=7763&year=2009>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2009b. *Abchazien*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2009/abkhazia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2009c. *Russia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2009/russia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Freedom House 2009d. *Georgia*. Freedom in the World. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2009/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-17.

Gat, Azar, 2005. "The Democratic Peace Reframed – The Impact of Modernity", *World politics*, vol. 58, no. 1, s. 73-100.

GoAbroad 1 = GoAbroads webbplats, Embassies. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://embassy.goabroad.com/embassies-in/russia>. Hämtdatum: 2012-05-21.

GoAbroad 2 = GoAbroads webbplats, Embassies. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://embassy.goabroad.com/embassies-in/georgia>. Hämtdatum: 2012-05-21.

Hewitt, George, 1999. "Abkhazia, Georgia and the Circassians (NW Caucasus)", *Central Asian Survey*, vol. 18, no. s. 463-499.

MacMillan, John, 2006. "Immanuel Kant and the democratic peace", i Jahn, Beate (red.), *Classical Theory in International Relations*. Cambridge: University Press, s. 52-73.

Kernen, Beat, 2004. "Putin and the Parliament Elections in Russia: The Confluence (Slijanie) of Russian Political Culture and Leadership". *East European Quarterly*, vol. 38, no. 3, s. 85-107.

Landguiden 1 = Utrikespolitiska Institutets webbplats, Antal invånare. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.landguiden.se/Statistik/BefolkningSprak?id=472&start=1995#countries=SWE>. Hämtdatum: 2012-05-20.

Landguiden 2 = Utrikespolitiska Institutets webbplats, Antal invånare. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.landguiden.se/Statistik/BefolkningSprak?id=472&start=2010#countries=SWE>. Hämtdatum: 2012-05-20.

Lanskoy, Miriam, 2008. "Georgia's Year of Turmoil". *Journal of Democracy*, vol. 19, no. 4, s.154-168.

Pallin, Carolina – Westerlund, Fredrik, 2009, "Russia's war in Georgia: lessons and consequences", *Small Wars and Insurgencies*, vol.20, no. 2, s. 400-424.

Putin, Russia & The West, 2012. "War". BBC TWO, 2 februari.

Rapport, 2008. "Georgien: 182 döda I konflikten". Nyhetsartikel. 2008-08-17.
[Elektronisk] http://svt.se/2.22584/1.1219715/georgien_182_doda_i_konflikten.
Hämtdatum: 2012-05-20.

Ray, James Lee, 1998. *Democracy and International Conflict – An Evaluation of the Democratic Peace Proposition*. South Carolina: University Press.

Regeringskansliet 2010a, *Mänskliga rättigheter i Ryska federationen 2010*.
Utrikesdepartementet.[Elektronisk]Tillgänglig:http://www.manskligarattigheter.gov.se/extra/pod/?action=pod_show&id=88&module_instance=1&p=Ryssland. Hämtdatum:
2012-05-04.

Regeringskansliet 2010b, *Mänskliga rättigheter i Georgien 2010*.
Utrikesdepartementet.[Elektronisk]http://www.manskligarattigheter.gov.se/extra/pod/?action=pod_show&id=88&module_instance=1&p=Georgien. Hämtdatum: 2012-05-04.

Rosato, Sebastian, 2003. "The Flawed Logic of Democratic Peace Theory",
American Political Science Review, vol. 97, no. 4, s. 585-602.

Rose, Richard, 2009. "Democratic and Undemocratic States". i Haerpfer, Christian W. – Patrick Bernhagen – Ronald F. Inglehart – Christian Welzel (red),
Democratization. Oxford: University Press, s. 10-22.

Teorell, Jan – Torsten, Svensson, 2007. *Att fråga och att svara – Samhällsvetenskaplig metod*. Malmö: Liber.

White, Stephen, 2000. "Russia, Elections, Democracy", *Government and Opposition*,
vol. 35, no. 3, s. 302-324.

White, Stephen, 2011. "Elections Russian-Style". *Europe-Asia Studies*, vol. 63, no. 4, s.
531-556.

Yin, Robert K, 1994. *Case study research – Design and Methods*. 2nd ed. London:
Sage Publications.